

ATA OCAĞI

Qərib elin günü-güzəranı xoş olar, ancaq rahatlığı olmaz

rində yaşayırdı. Onu kənddə görəndə öz-özlüyümdə düşündüm ki, anamın ölüm xəbərini gecə ilə ona kim çatdırıb ki, o da bu qədər uzaq yolu qət edib gəlib?! Çünki bu hadisəni bacı-qardaşlarımdan başqa bir kimsə bilmirdi. Bu düşüncədə olduğum an mənə əvvəlcə heyrət, sonra da acı xatirələr bürümüşdü. Mirzə müəllim mənə başsağlığı verəndə soruşdum ki, anamın ölüm xəbərini sizə kim deyib? O, çox sakit və bir qədər yorğun tərzdə dedi ki, bir neçə aydır burada - kənddə yaşayıram. Məni təəccüb bürüdü: Məgər o, Bakıda yaşamır?! Onun bir neçə aydır kənddə nə işi ola bilər?! Qərar verdim ki, duyğularımın sakit vaxtında onu kəndə gətirən səbəbi öyrənirəm.

Hələlik isə oxucularımıza Mirzə Əli oğlu Hacıyev barədə qısa məlumat verirəm: Mirzə Hacıyev 1950-ci ildə Gədəbəy rayonunun Hacılar kəndində anadan olub. Orta təhsilini Hacılar kənd orta məktəbində alıb. Üç il Sovet Ordusunda həqiqi hərbi xidmətdə olub. Hərbi xidmətdən qayıtdıqdan sonra milis (polis) nəfəri kimi fəaliyyətə başlayıb. Bir neçə il işləyəndən sonra Azərbaycan Politeknix İnstitutunda qiyabi təhsil alaraq iş yerini dəyişib, Bakı şəhəri Baş Polis İdarəsində yol patrul xidmətində əmək fəaliyyətinə başlayıb. İşlədiyi müddətdə xalqına, dövlətinə sadıq olub, bir polis zabiti kimi müxtəlif vəzifələrdə sadıqlıq nümayiş etdirib. Bir neçə il əvvəl isə polis polkovniki rütbəsində təqaüdə çıxıb.

İçimdə ləngər vuran marağı yatırtmaq üçün Mirzə müəllimin kəndə qayıdışının səbəbini öyrəndim, bəlli oldu ki, o, Bakı şəhərində ev-eşik sahibi olsa da, doğma kənd - ata ocağı, dədə-baba yurdu onu özünə çəkib, ailəsi ilə birlikdə boya-başa çatdığı Hacılar kəndinə qayıdıb. Qayıdışı ilə ata ocağını şölələndirib. İndi doğma kəndində həyatı sahədə çalışır, təsərrüfatla məşğul olur.

Mirzə müəllimlə həmsöhbət olanda da o, bildirdi ki, həyatı sahədə kartof becərir, beş-altı arı ailəsi (yeşik) alıb, onlara qulluq edir. Mən ondan soruşdum ki, siz uzun müddət Bakıda yaşamısınız, yüksək vəzifələrdə işləmişiniz, hörmət, ehtiram qazamısınız, bəs necə oldu ki, birdən-birə kəndə qayıtmaq haqqında qərar verdiniz? O, gülümsəyərək cavab verdi ki, şəhərdə məşinlərin tıxacından, səs-küyündən, ən əsası da havasızlıqdan boğulurdum. Bu, mənə çətin gəlirdi. Nəhayət, bu yaşım da dözə bilməyib kəndə qayıtmaq barədə qərar verdim. - Mirzə müəllim bir anlıq duruxdu, sonra gözlərinə təbəssüm qondu:

- Belə gözəl təbiəti, havası olan cənnətməkan yeri necə unutmaq olar? - Əlini kəndimizi əhatə edən gözəlliklərə sarı tuşladı. Azacıq qəhərləndi, udqunub ded: - Yadında olar, 25-30 il

əvvəl bizim bu kəndlərin yolları nə gündə idi. Allahın bu gününə çox şükürlər olsun, ən ucqar kəndlərimizin də yolları asfaltlanıb. Allah Ali Baş Komandan, Prezidentimiz İlham Əliyevə can sağlığı versin. Bu işlərin hamısı onun sayəsində öz həllini tapır. Kimin ağına gələrdi ki, bizim bu dağlıq yerlərə mavi qaz çəkiləcək?! Bir neçə ildir ki, Şınix mahalının bütün kəndlərində mavi qaz var, evlər fasiləsiz olaraq elektrik enerjisi ilə təmin edilir. - Bir qədər ara verdi, titrəyən əlini çiyinə qoyub davam etdi: - Mən onu demək istəyirəm ki, bizim bu ucqar Hacılar kəndində insan üçün hər cür şərait yaradılıb. Bir neçə ildən sonra Hacılar kəndi dünyanın ən gözəl istirahət mərkəzlərindən biri olacaq. Mən burada Bakıdakından çox rahatlıq tapmışam. Ona görə heç olmasa, bu yaşda qayıdıb atamın-anamın ocağının işığını yandırmışam. İndi əminəm ki, valideynlərimin ruhları şadıddır. Və əminəm ki, bir vaxtlar ata ocağını atıb getdiyim üçün valideynlərim mənə bağışlayıblar. Çünki Hacılar kəndi mənə elə bir rahatlığa qorq edib ki, elə bilirdim gənc çağlarımı yaşayıram.

Mirzə müəllim ani susqunluqdan sonra dedi:

- Çox istəyirdim ki, hər hansı səbəbdən ata ocağını atıb gedənlər geri qayıtsın, sönmüş ocaqları şölələndirsin, ata və analarının ruhlarını sevin-dirsinlər. Qərib elin günü-güzəranı xoş olar, ancaq rahatlığı olmaz.

Mirzə müəllimin çöhrəsində parıltı verən rahatlığı aşkar duymaq mümkün idi. Çünki ata ocağının şöləsi çox parlaq olur...

Hüseyin İSAOĞLU

Azərbaycan Jurnalistlər Birliyinin üzvü, yazıçı-publisist.

Dünyanın heç bir cənnət guşəsi adama ata ocağı qədər əziz ola bilməz. Hansı səbəbdəndirsə, hətta daşlı-kəsəkli, kollu-koslu, enişli-yoxuşlu olsa belə, ata ocağı adamın ömür cövhərlərini artırır və elə bilirsən, əsl cənnətdəsən. Əbəs yerə deyil ki, uzun illər ata-baba ocağından uzaqda - ya xarici ölkələrdə, ya da paytaxt Bakıda yaşayan kənd, qəsəbə adamlarının əksəri ömürlərinin ahıl çağlarında ata ocağına, dədə-baba yurdlarına qayıdır. Məsəl var, deyirlər, adamı yaşlı vaxtlarında torpaq çəkir. Əslində, elə bu daxili hisslə insan nə vaxtsa ata ocağına qayıdır. Və düşünürəm ki, ata ocağından kənar vətən edənlərin ruhları da halallıq üçün məhz ilk olaraq o yurdda dövr edir...

Açıq, yazımın əsas qayəsi də elə bu zəmindədir. Bir neçə gün əvvəl məlum səbəblərlə əlaqədar doğulub boya-başa çatdığım Gədəbəy rayonunun Hacılar kəndinə getmişdim. Kəndimizin füsunkar gözəlliyi, insanı valeh edəcək təbiəti var. Ancaq mənim gözlərimdə qəm-kədər, ana itkisi, göz yaşları var idi və kənddəki gözəlliklər içimdə çırpınan anasızlığa dözə bilmirdim. Qapımıza gələn qonaqlar atama, qardaşlarıma başsağlığı verir, dərdimizə, kədərimizə şərik olduqlarını bildirirdilər. Həmin insanlar arasında yaxın qohumumuz olan Mirzə müəllim də vardı. O da ata ocağından uzaqda - Bakı şəhə-